

Február közepéig látható Csótó László kiállítása a Csemadok székházában nyílt Pozsonyi Magyar Galériában

A képzőművészek a megmondható, milyen nehéz a szlovák fővárosban kiállítóteremhez jutni, s ez még inkább érvényes akkor, ha nemzetiségi anyagról van szó.

Február közepéig látható Csótó László kiállítása a Csemadok székházában nyílt Pozsonyi Magyar Galériában

A képzőművészek a megmondható, milyen nehéz a szlovák fővárosban kiállítóteremhez jutni, s ez még inkább érvényes akkor, ha nemzetiségi anyagról van szó. Ezért is kellemes meglepetés a művészetpártolók számára, hogy a Csemadok felajánlotta támogatását, és székházának dísztermét erre a célra. Egy új korszak kezdődhet ezzel a szlovákiai magyar képzőművészet történetében – hiszen a magyar galériának nemcsak az itt élő alkotók láthatják majd hasznát, hanem azok is, akiknek egyébként aligha állna módjukban a pozsonyi bemutatkozás.

A decemberi József Attila-emlékkiállítás után január közepétől a Királyhelmecen élő Csótó László munkái tekinthetők meg a város központjában álló, Május 1. téri székház felújított dísztermében. A bőséges anyag híven tükrözi a hetvenes évektől megszakítás nélkül dolgozó művész alkotói fejlődését, gondolatvilágának változásait. Munkásságát a kilencvenes évek végéig zömmel vonalgrafikák jellemezték, igen gyakran egymásra és egymásba épült vagy elforgatott körökből, hasábokból, mértani elemekből építkezett – talán nem véletlenül: matematika-rajz szakos pedagógus az eredeti foglalkozása. A kiállításon megtekinthető nyomatok és rajzok érzékeltetik a gyökerekhez, a tájhoz való ragaszkodását, de tükrözik a világgal, a sorssal való szembenállását, vagy éppen megbékélését is (Rajz Európához, Jelenés, Diktátor stb.).

Az új évszázad jelentős változást hozott Csótó munkásságában. A sorcsapás nyomán (négy éve agyvérzést szenvedett) létrejött törésvonal egyszersmind ugrásszerű fordulatot is jelent művészetében. Már korábban is kísérletezett porcelánképekkel, az utóbbi években pedig miniatűr remek sorát alkotta meg – s a csempék használatától eljutott a reliefszerű kolorált porcelánképekig. A pozsonyi tárlaton megtekinthető mintegy ötven porcelánkép közül az elvont témákat megfogalmazó Rács I., II., a Kompozíció I., II. méltán tartoznak a művész legsikerültebb alkotásai közé. A képeket a színek meghökkentő használata teszi sajátosan csótóiává: rózsaszín, fekete és fehér egymásba, egymásra égetve (Színes tájkép, Pirula, A baltás tengelice...).

A kiállítás február közepéig tart nyitva.

S hogy lesz-e folytatás, arról Kalita Gábor festőművészt, a szakmai felügyeletet magára vállaló Pozsonyi Műtermek szabad művészeti társulás kurátorát kérdeztük.

„A Pozsonyi Magyar Galéria létrejötte nagy előrelépés lehet a szlovákiai magyar képzőművészet láttatásában, hiszen a járási székhelyeken rendezett kiállításokra nem jutnak el annyian, mint egy itt, a főváros szívében megvalósult tárlatra. Nemcsak a pozsonyi magyarok, hanem az itt tanuló egyetemisták, a széles környékről ingázók tucatjai térnek be rendszeresen a magyar könyvesboltba, s egyúttal megtekinthetik az éppen esedékes kiállítást. A szakma értőiről és a szlovák művésztársakról nem is beszélve. A szervezők – a Csemadok OV, a Madách Posonium és a Pozsonyi Műtermek – bíznak a folytatásban. Egyrészt emlékkiállításokat, másrészt önálló és gyűjteményes kiállításokat szeretnénk szervezni. A Csemadok-székházban impozáns fal áll rendelkezésre, és szükség esetén paneleket is fel tudunk állítani, így sok méltatlanul mellőzött művésztársnak is bemutatkozási lehetőséget

A sors cserépdarabkái

Írta: Új Szó

2006. január 31. kedd - Módosítás: 2006. január 31. kedd

adhatunk a fővárosban – mint ezt most nagy öröömre Csótó László esetében is tettük...”
FERENCZI ÉVA